

Postanowienie z dnia 15 października 2002 r.

III RN 163/01

Pisemne zastrzeżenia do projektu zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wyłożonego do publicznego wglądu, które zostały wniesione przez właściciela nieruchomości położonej w granicach obszaru objętego tym projektem, mają znamiona zarzutu rozpatrywanego w trybie określonym w art. 24 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (jednolity tekst: Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm.).

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 października 2002 r. sprawy ze skargi Aliny M. i Andrzeja M. na uchwałę Rady Miejskiej w Ł. z dnia 28 lutego 2001 r. [...] w przedmiocie odrzucenia protestu do projektu zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 maja 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie postanowieniem z dnia 30 maja 2001 r. [...] odrzucił skargę Aliny i Andrzeja M. na uchwałę Rady Miejskiej w Ł. z dnia 28 lutego 2001 r. [...] w przedmiocie odrzucenia protestu wniesionego przez skarżących do projektu zmian miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd stwierdził, że: „na uchwałę odrzucającą protest do projektu zmiany planu zagospodarowania przestrzennego art. 23 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 89, poz. 415 ze zm.) nie dopuszcza skargi sądowej. W związku z tym, skarga na zaskar-

żoną uchwałę odrzucającą protest skarżących do projektu zmiany planu zagospodarowania przestrzennego miasta Ł. jest niedopuszczalna i przez to w myśl art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) podlega odrzuceniu”.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie pismem z dnia 27 lipca 2001 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 maja 2001 r. [...], zarzucając rażące naruszenie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) w związku z art. 24 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 7 KPA w związku z art. 59 ustawy o NSA. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że: „jak wynika z akt sprawy Alina i Andrzej M. nie zgadzają się na proponowane w projekcie planu zagospodarowania przestrzennego m. Ł. przeznaczenie nieruchomości, stanowiącej ich własność. (...)”, co oznacza, że odrzucając skargę Aliny i Andrzeja M. na w.w. uchwałę Rady Miejskiej w Ł. Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie „zaniedbał podstawowego obowiązku, wynikającego z art. 7 KPA w związku z art. 59 ustawy o NSA, dokładnego wyjaśnienia stanu sprawy na tle przepisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym.”, bowiem w rozpoznawanej sprawie „(...) żądania wniesione do projektu planu są zarzutami do tego projektu, których odrzucenie przez radę miejską upoważnia do zaskarżenia uchwały w tym przedmiocie do sądu administracyjnego (art. 24 ust. 1 i 4 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 24 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (jednolity tekst: Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 ze zm. - powoływana nadal jako: ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym) stanowi, że „każdy, którego interesy prawne lub uprawnienia zostały naruszone przez ustalenia przyjęte w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu” może wnieść na piśmie tzw. zarzut, a uchwała rady gminy o odrzuceniu (w całości lub w części) zarzutu może być zaskarżona w terminie 30 dni od daty jej doręczenia do sądu administracyjnego, w przeciwieństwie do uchwały rady gminy o odrzuceniu tzw. protestu, który może „wnieść każdy, kto kwestionuje ustalenia w projekcie miejsco-

wego planu zagospodarowania przestrzennego, wyłożonym do publicznego wglądu”, od której osobie składającej protest nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego (art. 23 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym).

W rozpoznawanej sprawie Alina i Andrzej M., będący właścicielami nieruchomości położonej na obszarze objętym wyłożonym do publicznego wglądu projektem zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wnieśli pisemne zastrzeżenia do tego projektu, wskazując na to, iż proponowane ustalenia naruszają ich interes prawny (okoliczność tę potwierdza także treść pisma Przewodniczącego Rady Miejskiej w Ł. z dnia 21 maja 2001 r. wniesionego w niniejszej sprawie w odpowiedzi na skargę właścicieli, w którym stwierdza się między innymi: „Małżonkowie M. kwestionują przeznaczenie działek oznaczonych w rejestrze ewidencji gruntów miasta Ł. [...], stanowiących własność Aliny M.”); przy czym, wniesione przez skarżących zastrzeżenia „zostały zakwalifikowane przez Zarząd Miasta jako protest, który Rada Miejska po rozpatrzeniu odrzuciła uchwałą [...] w dniu 28 lutego 2001 r.”, a w tej sytuacji - jak stwierdził w odpowiedzi na skargę na powyższą uchwałę Przewodniczący Rady Miejskiej w Ł. „Od uchwały Rady Miejskiej odrzucającej protest nie przysługuje skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego”. Stanowisko to podzielił także Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie, odrzucając skargę zaskarżonym rewizją nadzwyczajną postanowieniem z dnia 30 maja 2001 r. [...]. Oznacza to, że Sąd orzekający w rozpoznawanej sprawie - na co też trafnie zwrócił uwagę Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej wniesionej od powyższego postanowienia - rażąco naruszył art. 7 KPA w związku art. 59 ustawy o NSA, bowiem nie wziął pod uwagę, iż zarzuty wniesione przez skarżących jako właścicieli nieruchomości położonych w granicach obszaru, dla którego sporządzony został - wyłożony do publicznego wglądu - projekt zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, miały znamiona prawne zarzutu i w konsekwencji powinny zostać załatwione w trybie określonym w art. 24 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, a nie jako protest załatwiany w trybie art. 23 tej ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego,

ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw
(Dz. U. Nr 43, poz.189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====